



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **K. Q. T.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-166958-6/SO-2021,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-166958-6/SO-2021, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-166958-6/SO-2021, jímž bylo zamítnuto odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 9. 2021, č. j. OAM-509-44/PP-2021, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále obvykle jen „EU“) na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň mu byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů dle žalobce nedostatečně zjistily skutečný stav věci, a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaný také porušil § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti, tudíž každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc, což správní orgány nerespektovaly. V neposlední řadě žalovaný porušil § 2 správního řádu, § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Dále je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nedostatečně posoudil odvolací námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku, když správní orgány nesprávně interpretují a operují s tímto neurčitým právním pojmem. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, který se primárně zabývá právě posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek správními orgány. Žalobce se pak plně v korelaci s výše specifikovaným judikátem domnívá, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) a návazně v judikatuře Soudního dvora EU. Uvedená směrnice přiznala členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.
4. Z výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, citoval žalobce obsáhlé pasáže (následující citace je soudem zkrácena, pozn. soudu): *„Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Evropský soudní dvůr zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek Bouchereau, 30/77 či rozsudek ve věci Calfa, C-348/96). (...) Ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalé ohrožení veřejného pořádku. (...) Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat de facto preventivní opatření, je rovněž nepřípustné. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.“ S přihlédnutím k citovanému judikátu žalobce dovozoval jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jednak, že na jeho případ nelze aplikovat tzv. výhradu veřejného pořádku.

5. Žalobce konstatoval, že usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, došlo k závazné interpretaci neurčitěho právního pojmu *veřejný pořádek*, přičemž byl potvrzen právní názor žalobce, kdy žalobce citoval ze zmíněného judikátu, že „*narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. (...) I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“
5. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, ze kterého dle žalobce rovněž plyne, že nikoli každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn.
6. Dle žalobce lze shrnout zmiňovanou judikaturu tak, že ani odsouzení za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Žalobce zdůraznil, že byl odsouzen toliko v jednom případě a nikdy více trestnou činností nepáchal, navíc k odsouzení došlo před 8 lety a propuštěn je již dva roky, tudíž aktuálnost narušení veřejného pořádku je nulová.
7. Žalobce dále namítal, že správní orgány zcela ignorovaly zásadní faktory svědčící o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Správní orgány zcela pominuly posuzování dopadu rozhodnutí do života jeho syna N. A., narozeného dne X, (dále obvykle jen „syn žalobce“), ač právě posouzení dopadu do jeho života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nejen v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale taktéž s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť se snaží jít proti zájmům dítěte a oddělit je od otce.
8. Dalším zcela zásadním pochybením bylo dle žalobce neprovedení navrhovaného výslechu jeho družky, aby byla řádně zjištěna závislost syna na svém otci. Je absurdní, aby správní orgán vycházel toliko z informačního systému a rozsudku soudu v trestní věci a nijak se nedotázal družky. Syn je občanem České republiky, kdy není možné nutit ho vybrat si mezi životem se svým otcem v cizí zemi, anebo setrváním v České republice bez svého otce. Pokud správní orgán chce tyto dvě misky vah poměřovat, je dle žalobce zapotřebí, aby trestnou činností poměřil právě s potřebami syna, ale k tomu je nutné znát i názor jeho matky, a nevycházet jen ze svých domněnek a kategoricky žádost žalobce zamítnout.
9. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce k tomuto citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, dle kterého „*při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné*“
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění.“ Žalobce žije již řadu let na území České republiky společně se svojí rodinou. Žalobce je otcem dcery K. Q. A., narozené dne X, občanky České republiky, a syna N. A., narozeného dne X, taktéž občana České republiky, se kterým žije ve společné domácnosti, kdy ten je na svém otci zcela závislý. Dále žalobce žije ve společné domácnosti se svojí družkou a zároveň matkou jeho dětí, paní N. T. N. T., narozenou dne X. Zamítnutí žaloby by mělo fatální dopad do života celé rodiny, neboť odloučení žalobce od celé rodiny by bylo nepředstavitelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný upozornil, že s obsahově stejnými námitkami se vypořádal již v napadeném rozhodnutí a zdůraznil, že v případě žalobce se jednalo o odsouzení za zvlášť závažnou trestnou činnost. Žalovaný nesouhlasil, že by napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.
11. K žalobní námitce nerespektování Úmluvy o právech dítěte žalovaný upozornil, že zmíněná úmluva na posuzovaný případ nedopadá, jelikož se týká pouze práv nezletilých dětí.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 12. 1. 2021 správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu žalobce uvedl *sloučení s občanem EU – syn*, k čemuž žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně rodný list syna N. A., narozeného dne X, ve kterém je žalobce uveden jako jeho otec. Dále byl doložen listinný doklad nazvaný *Prosba o vyhovění žádosti táty* podepsaný synem žalobce N. A. a potvrzení o studiu studenta vysoké školy vystavené synovi žalobce.
15. Dne 13. 1. 2021 si správní orgán I. stupně vyžádal opis a výpis z evidence Rejstříku trestů, ve kterém je uveden záznam o odsouzení žalobce pro úmyslný trestný čin. Z opisu a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výpisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání 12 roků a 6 měsíců nepodmíněně ve věci Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 50 T 18/2011. V opisu rejstříku trestů je navíc uveden záznam ohledně odsouzení žalobce Okresním soudem v Mostě ve věci sp. zn. 4 T 715/99, kdy byl žalobci uložen podmíněný trest odnětí svobody za trestný čin podplácení v trvání jednoho roku se zkušební dobou do 20. 7. 2003 s tím, že se žalobce osvědčil dne 19. 9. 2003. Správní orgán I. stupně si vyžádal odsuzující rozhodnutí vyplývající z evidence Rejstříku trestů. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 50 T 18/2011-5642, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2013, č. j. 12 To 66/2013-6458, soud zjistil, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let a 6 měsíců. Uvedeného trestného činu se dopustil tím, že spolu s devíti dalšími obžalovanými působil v organizované skupině zaměřené na nedovolenou výrobu a obchodování (a to zčásti i na mezinárodní úrovni) s marihuanou, metamfetaminem – pervitinem a léky obsahujícími pseudoefedrin. Podle výroku rozsudku krajského soudu činnost organizované skupiny v České republice organizoval zejména žalobce, který domlouval jednotlivé obchody a podílel se na výrobě metamfetaminu a zajišťování látek potřebných k jeho výrobě. Konkrétněji žalobce např. minimálně v období od června 2010 do zadržení dne 13. 1. 2011 dojednal nákup marihuany v České republice pro další členy skupiny, nakupoval od osob žijících ve Spolkové republice Německo a Polské republice léky obsahující pseudoefedrin, ve varnách vyráběl metamfetamin, který dále distribuoval, podílel se na obchodech s marihuanou, a dále v době nejméně od června do prosince 2010 chemickou cestou vyráběl metamfetamin, který následně prodával v bytovém domě v XA v XB a XC v XD.

16. Dále bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 33 PP 12/2019, kterým byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 6 let za současného vyslovení dohledu. Správní orgán I. stupně dále založil do spisového materiálu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 6. 2017, č. j. OAM-163-17/ZR-2014, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. MV-114945-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2020, č. j. 15 A 317/2017-26, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. MV-114945-4/SO-2017.
17. Dne 31. 3. 2021 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, přičemž požadoval doložení dokladu prokazujícího postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Dne 20. 4. 2021 správní orgán I. stupně obdržel vyjádření k výzvě, ve kterém je uvedeno, že žalobce se o syna stará, pomáhá mu se školou, zajímá se o jeho prospěch, avšak k tomu nejsou žádné listinné důkazy, z tohoto důvodu navrhuje žalobce provedení výsledku jeho i syna, aby byla prokázána závislost a skutečná péče, kterou syn potvrdí při výsledku. Dne 9. 6. 2021 správní orgán I. stupně provedl výslech žalobce i jeho syna. Z výsledků vyplynulo, že syn žalobce studuje vysokou školu Newton university v Praze, obor globální management, a náklady na studium mu hradí rodiče. Rodiče pravidelně navštěvuje a oni jeho. Žalobce a jeho syn se shodli v podstatných oblastech života.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, publ. pod č. 572/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
21. Tyto žalobcovy námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Soud se následně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval žalobce v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil závažné narušení veřejného pořádku žalobcem, jelikož správní orgány nesprávně interpretovaly obsah pojmu *veřejný pořádek*. Žalobce poukazoval na judikaturu týkající se pojmu *veřejný pořádek*, přičemž zdůrazňoval, že samotné odsouzení za předchozí trestný čin neodůvodňuje aplikaci výhrady veřejného pořádku. Soud k uvedené námitce uvádí, že se žalovaný zabýval výkladem pojmu *veřejný pořádek* a výhradou veřejného pořádku poměrně obsáhle na stranách 4 až 7 napadeného rozhodnutí, přičemž odůvodnění se soudu jeví srozumitelné a přezkoumatelné. Dle názoru soudu žalobce sice namítá dle slovního vyjádření nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nicméně při hlubším zkoumání námitky je zřejmé, že se jedná o polemiku s názorem žalovaného ohledně posouzení, zda je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a tedy zda je naplněna skutková podstata dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ze žalobní námitky je zřejmý rozdílný pohled žalobce na danou problematiku oproti názoru žalovaného vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Takovýto názorový nesoulad však nepředstavuje důvod k tomu, aby bylo možné zpochybnit přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je totiž zřejmé, že žalovaný v dostatečném rozsahu uvedl v napadeném rozhodnutí své úvahy, ze kterých vycházel, když dospěl k závěru, že žalobce představuje aktuální nebezpečí pro závažné narušení veřejného pořádku. Obsahem a správností úvah žalovaného se bude soud zabývat níže, přičemž na tomto místě soud pouze uvádí, že rozhodnutí žalovaného považuje v naznačeném směru za přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dovozoval žalobce dále i z toho důvodu, že žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny z hledisek uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Tvrzenou nepřezkoumatelnost však soud ani v tomto případě neshledal, když je zřejmé, že žalovaný se zabýval přiměřeností rozhodnutí na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí, a to nejen ve vztahu k žalobci, nýbrž i jeho družce a dětem. Správní orgány při svém rozhodování musí vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Těmto povinnostem správní orgány v projednávané věci dostály, přičemž soud nepovažuje odůvodnění ohledně přiměřenosti rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
24. Soud se následně zabýval žalobní námitkou, že ani odsouzení za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku, kdy žalobce zdůraznil, že byl odsouzen toliko v jednom případě a nikdy více trestnou činností nepáchal, navíc k odsouzení došlo před 8 lety a propuštěn je již dva roky, tudíž aktuálnost narušení veřejného pořádku je dle něho nulová. Žalobce proto dovozoval, že v jeho případě nebyla naplněna skutková podstata dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo možné zamítnout jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.
25. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že „*ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*“.
26. Soud připomíná, že k omezení práva pobytu z důvodů veřejného pořádku (stejně jako veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví) se vyslovuje rovněž žalobcem zmiňovaný článek 27 směrnice 2004/38/ES. Podle odstavce prvního tohoto článku „*smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům*“. Podle odstavce druhého téhož článku pak „*opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná*“ (důraz doplněn soudem).
27. Výkladem pojmů *veřejný pořádek*, resp. *závažné narušení veřejného pořádku* v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v žalobcem zmiňovaném usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, přičemž konstatoval, že „*při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“

28. Pojem *veřejný pořádek* je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly a který je ovšem právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora EU k dané otázce. To platí i přesto, že v nyní posuzované věci jde o rodinného příslušníka občana ČR (syn žalobce), který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU (§ 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem, což opakovaně vyslovil i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33.
29. Soud konstatuje, že velmi podobnou věcí jako je případ žalobce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta žaloba cizince, a zároveň bylo zrušeno i rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno zamítnutí žádosti správním orgánem I. stupně. Jednalo se rovněž o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V uvedené věci řešené Nejvyšším správním soudem byl cizinec (stěžovatel) odsouzen v květnu 2018 k devíti letům odnětí svobody za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Stěžovatel tento zločin spáchal tím, že v době přinejmenším od 21. 5. 2014 do 23. 6. 2014 vybudoval tzv. indoor pěstírnu konopí, kterou vybavil osvětlením a vzduchotechnikou k pěstování konopí. Stěžovatel dále prodával metamfetamin dalším osobám, což činil ve velkém rozsahu. Stěžovateli byl za tato jednání uložen nejvyšší trest ze všech spoluobžalovaných, a to v délce 9 let. Stěžovatel byl z vězení propuštěn 26. 2. 2021, byla mu současně stanovena dlouhá zkušební doba, a to až do roku 2026.
30. Dle názoru soudu se ve výše popisované věci jednalo o odsouzení cizince za srovnatelně závažnou drogovou trestnou činnost jako v případě žalobce. V obou případech došlo v návaznosti na pravomocné odsouzení ke zrušení povolení k trvalému pobytu a též k podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž je v běhu zkušební doba. Nejvyšší správní soud se ve zmíněném rozsudku zabýval naplněním skutkové podstaty § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se zřetelem k podmíněnému propuštění z výkonu trestu. Soud se ztotožňuje se zmíněným judikátem, a proto v dalším textu zčásti citoval a zčásti reprodukoval uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, když je zřejmé, že Nejvyšší správní soud se vypořádával se shodnou argumentací žalovaného, jaká je v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Nejvyšší správní soud uvedl, že „*předpoklady pro použití § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jednoznačně míří do budoucnosti. Nejde o sankci za jednání, kterého se stěžovatel dopustil v minulosti, ale o prevenci před tím, že by v budoucnosti dále ohrožoval veřejný pořádek.*“ Zdejší soud konstatuje, že souhlasí se závěrem správních orgánů, že odsouzení za zvlášť závažný zločin, jakého se dopustil žalobce v období od června 2010 do ledna 2011, může vskutku založit podezření, že by žalobce mohl v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že drogová kriminalita je jednou z nejzávažnějších a nejnebezpečnějších forem trestné činnosti. Žalovaný správně vzal na zřetel též rozsah, kterým se žalobce na trestné činnosti podílel, když na straně 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*trestná činnost účastníka řízení nebyla jednorázovým excesem, ale závadového jednání se dopustil v pokračování, a to minimálně od června 2010 do 13. ledna 2011. Ve vztahu k závažnosti jednání je třeba akcentovat i motiv, kterým byl v daném případě finanční zisk. Konkrétně (trestní) soud uvedl, že účastník řízení v České republice organizoval činnost obžalovaných, domlouval jednotlivé obchody a podílel se na výrobě metamfetaminu a zajišťování látek potřebných k jeho výrobě. Komise dále podotýká, že účastník řízení se trestného jednání dopustil ve spojení s organizovanou skupinou, která působila ve více státech, což ještě zvyšuje intenzitu narušení veřejného pořádku.*“
32. Co je ale již problematičtější, je to, že správní orgány přičetly žalobci k tíži podmíněné propuštění a trvání zkušební doby, která uplyne až v květnu 2025. Správní orgán I. stupně na straně 8 svého rozhodnutí uvedl, že stanovená zkušební doba svědčí o aktuálnosti nebezpečí opětovného závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a že žalobce „*stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to minimálně do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno.*“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 8 aproboval závěr prvostupňového orgánu ohledně zkušební doby s tím, že až do uplynutí zkušební doby je žalobce i z pohledu trestního soudu potenciálním narušitelem veřejného pořádku. S uvedenými názory správních orgánů se však soud nemohl ztotožnit, jelikož při aplikaci uvedených názorů je prakticky vyloučeno, aby mohlo být žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu vyhověno před uplynutím zkušební doby, jelikož vždy je výsledkem posouzení závěr, že žalobce je ve zkušební době, případně není zahlazeno jeho odsouzení, pročez dle správních orgánů představuje aktuální hrozbu veřejnému pořádku. Takový náhled správních orgánů na zkušební dobu podmíněného propuštění z výkonu trestu považuje soud za nesprávný, když opětovně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, ve kterém se uvádí: „*V tomto ohledu je třeba dát za pravdu stěžovateli. NSS připomíná text § 88 odst. 1 trestního zákoníku, dle něhož trestní soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Podmíněné propuštění tedy vychází z polepšení pachatele a z očekávání, že v budoucnu již povede řádný život. Zkušební doba je spojena právě s podmíněným propuštěním (§ 89 trestního zákoníku). Příkladat tedy podmíněnému propuštění a zkušební době negativní následky je v přímém rozporu s tím, co o podmíněném propuštění a s ní spojené zkušební době říká trestní zákoník (podobně rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 33).*“
33. Z uvedeného samozřejmě neplyne zcela opačný závěr než ten, který podmíněnému propuštění dávají správní orgány. Samo o sobě podmíněné propuštění nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že tu neexistuje nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Poté, co stěžovatel svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyžadovat významnou míru ujistění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru „trestněprávní naděje“ na polepšení, jež mohla být důvodem pro stěžovatelovo podmíněné propuštění. Nemusí tedy stačit absence informací o tom, že by se stěžovatel choval rizikově; podle okolností po něm lze vyžadovat, aby správní orgány ujistil, že se chová řádně a že tomu tak bude i nadále, a svá tvrzení přiměřeně osvědčil (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 Azs 29/2019-33, bod 24).

34. *Samo uplynutí zkušební doby tedy žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince nemusí představovat. Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že cizinec žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem. Stejně tak je ale velmi dobře možné, že ani úspěšným osvědčením ve zkušební době jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek nepomine, například proto, že skutečnou vůli k trvalé změně svého přístupu k životu žádoucím směrem neprojevuje a řádně se chová jen „pro účely“ přečkání důsledků trestního odsouzení. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva (shodně cit. judikát 2 Azs 29/2019, bod 25).“*
35. *Soud souhlasí s citovaným judikátem, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že oba správní orgány při posuzování, zda existuje důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vycházely z nesprávného právního názoru, že již závažnost trestné činnosti spáchané žalobcem, konkrétní jednání žalobce, za které byl odsouzen, a běh zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ve svém souhrnu představují aktuální nebezpečí pro závažné narušení veřejného pořádku žalobcem. Proto se oba správní orgány blíže nezabývaly chováním žalobce po propuštění z výkonu trestu a jeho aktuální situací a nezkoumaly, zda v době, kdy správní orgány rozhodovaly, hrozilo skutečné riziko, že se bude žalobce dopouštět trestné činnosti. Z uvedených důvodů považuje soud napadené rozhodnutí za nezákonné. Soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, ve kterém se uvádí: „Lze tedy shrnout, že správní orgány ani správní soudy v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byl stěžovatel odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě stěžovatelovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek Směrnice (2004/38/ES, pozn. soudu) tedy uplatněn nebyl a správní orgány i správní soudy porušily zákaz automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestný čin a zrušením povolení k trvalému pobytu - jinak řečeno, správní orgány a správní soudy neposuzovaly osobní jednání stěžovatele, jak to požaduje čl. 27 odst. 2 Směrnice. Z výše shrnutých požadavků unijního práva a judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti přísluší vnitrostátním orgánům v každém jednotlivém případě, což nemůže nahradit národní zákonodárce obecnou identifikací důvodu pro omezující opatření.“*
36. *Ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, soud konstatuje, že pro podrobnější posouzení chování žalobce musí žalovaný zkoumat jeho poměry a chování důkladněji, než jak se zatím stalo. Žalovaný by si měl především v dalším řízení opatřit dostatek informací o chování žalobce ve výkonu trestu a ve*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zkušební době (případně i po jejím uplynutí, což ale zatím v této věci nepřipadá do úvahy). Například si žalovaný od soudu může opatřit podklady týkající se výkonu trestu odnětí svobody a průběhu zkušební doby.

37. Součástí správního spisu je již rozhodnutí o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu, které však neobsahuje odůvodnění, takže z něj nelze zjistit relevantní informace. Ve správním spise jsou rovněž založeny zprávy Probační a mediační služby v Mostě o průběhu dohledu ze dne 18. 11. 2019, 18. 5. 2020, 23. 11. 2020, ve kterých se shodně uvádí, že „*na základě vyhodnocení charakteru spáchané trestné činnosti, analýzy rizik a potřeb klienta aktuálně jsou rizika recidivy trestné činnosti, společenské újmy a selhání hodnocena jako nízká.*“ Těmito zprávami se však oba správní orgány prakticky nezabývaly vedeny svým nesprávným právním názorem na posouzení věci. Žalovaný se o uvedených zprávách Probační a mediační služby v Mostě nezmiňuje v napadeném rozhodnutí vůbec a správní orgán I. stupně se sice o zprávách ve svém rozhodnutí zmiňuje, ale jejich obsah nijak nehodnotí. V průběhu dalšího řízení by si měl žalovaný obstarat aktuální zprávy Probační a mediační služby v Mostě a posuzovat závěry ve zprávách ve vztahu k tomu, zda žalobce představuje aktuální nebezpečí pro narušení veřejného pořádku.
38. Při podrobnějším zkoumání chování žalobce se jeví vhodné vyslechnout družku žalobce, případně i dceru, když jejich výsledků se žalobce dožadoval již v podání ze dne 20. 8. 2021, které učinil vůči správnímu orgánu I. stupně poté, co se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Rovněž v odvolání na straně 4 namítal žalobce neprovedení výsledku družky. Výsledky rodinných příslušníků mohou přispět k objasnění rodinného zázemí žalobce s ohledem na zvažované nebezpečí, že se žalobce dopustí další trestné činnosti. Žalovaný by měl pečlivě zvážit i rizika spojená s osobou žalobce a stylem jeho života, která by se mohla objevit v budoucnu. Nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku může za určitých okolností spočívat i v neuspořádaných rodinných poměrech žalobce. Stejně tak může ono nebezpečí spočívat ve zdrojích jeho obživy a jeho pracovních, obchodních či jiných obdobných vztazích. Při posuzování, zda žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je s ohledem na povahu trestné činnosti třeba obezřetnosti a jisté míry předběžné opatrnosti. Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt k právnímu řádu (srov. zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42).
39. Vzhledem k tomu, že nebylo řádně posouzeno, zda byla v případě žalobce naplněna základní podmínka pro uplatnění § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je již nadbytečné hodnotit, zda bylo zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu přiměřené z hlediska dopadů daného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To je totiž další samostatná podmínka vydání takového rozhodnutí, kterou rozhodně nelze směřovat s otázkou, zda je tu důvodné nebezpečí, že by rodinný příslušník občana EU mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40, bod 31). Přiměřenost rozhodnutí bude případně muset zkoumat žalovaný v novém rozhodnutí ve věci v závislosti na pokračování správního řízení, kdy budou muset být zohledněny aktuální poměry žalobce a jeho rodiny.
40. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí proto zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost podrobně specifikovanou výše [nesprávný právní názor žalovaného ohledně naplnění skutkové podstaty dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Současně byla věc v souladu s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 78 odst. 4 s. ř. s. vrácena žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.

41. Pro úplnost soud uvádí, že nepřehlédl skutečnost, že žalobce žádal o povolení k přechodnému pobytu jakožto rodinný příslušník občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že je rodičem občana EU, a to svého syna N. A., narozeného dne X, který má české občanství, přičemž syn žalobce dosáhl v průběhu odvolacího řízení dne X věku 21 let. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.*“ Z citovaného ustanovení je zřejmé, že poté, co syn žalobce dosáhl věku 21 let, nesplňuje již žalobce podmínku rodinného příslušníka občana EU, přičemž není podstatné, zda žalobce nadále o svého syna pečuje a vyživuje ho. Na tuto skutečnost správně upozornil správní orgán I. stupně na straně 15 svého rozhodnutí, které vydal dne 7. 9. 2021, tedy ještě v době, kdy syn žalobce byl mladší 21 let. Zároveň správní orgán I. stupně správně upozornil na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že správní orgány posuzují žádost dle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud konstatuje, že na uvedené upozornění žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nereagoval, jelikož se soustředil na posouzení, zda žalobce představuje aktuální závažné ohrožení veřejného pořádku, na čemž založil napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se žalovaný nezmiňuje o věku syna žalobce ani o tom, zda je naplněna podmínka rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalobce v průběhu odvolacího řízení nereagoval na nastalou situaci, aby například tvrdil, že je rodinným příslušníkem ve vztahu k jinému občanovi EU, když již nebylo možné odvozovat rodinnou příslušnost od jeho syna, protože dosáhl věku 21 let. S ohledem na obsah správního spisu se soudu jeví spíše nepravděpodobné, že by žalobce mohl být rodinným příslušníkem občana EU ve vztahu k nějaké další osobě, když družka žalobce, se kterou vede společnou domácnost, má vietnamské občanství. Tyto skutečnosti by měl žalovaný zvážit v dalším průběhu správního řízení. Pokud totiž žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, nemůže být již z tohoto důvodu jeho žádosti vyhověno, přičemž není třeba zkoumat naplnění skutkové podstaty dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro závažné narušení veřejného pořádku. V takovém případě by však stejně musel žalovaný přistoupit ke změně prvostupňového rozhodnutí ohledně důvodu zamítnutí žádosti [§ 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], byť výsledkem by bylo rovněž zamítnutí žádosti.
42. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „advokátní tarif“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů právního zástupce [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Soud nepřiznal žalobci náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož s tímto návrhem nebyl žalobce úspěšný.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. března 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.